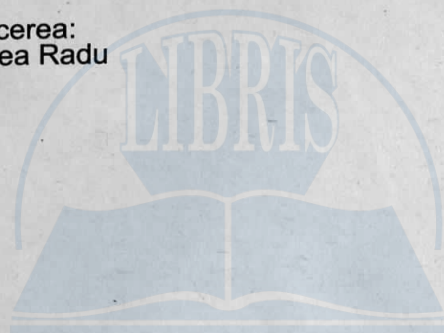

Traducerea:
Andreea Radu

Capitolul 1

L-am văzut prima dată la nunta fratelui meu. Stătea undeva mai în spate, într-o postură insolentă, relaxată, ca unul care preferă să-și petreacă timpul prin sălile de biliard. Deși era bine îmbrăcat, am înțeles imediat că nu lucra într-un birou. Purta un costum Armani bine croit, dar trupul puternic, cu oase mari și umeri lați, ca de fermier sau de îmblînzitor de tauri, se deslușea pe sub veșminte. Între degetele lungi ținea cu grijă piciorul delicat al unui pahar de șampanie, pe care sînt sigură că ar fi putut să-l zdrobească fără prea mare efort.

Mi-am dat imediat seama că era genul de bărbat care știa să vîneze, să joace fotbal și poker și care ținea la băutură, dar nu era pe gustul meu, fiindcă eu voiam ceva mai mult de-atît.

Cu toate astea, trebuie să recunosc că era un personaj aparte. Arăta bine, ba chiar puteai să spui că-i chipeș dacă treceai cu vederea nasul puțin strîmb, semn că fusese rupt cîndva. Părul închis la culoare, des și lucios, îi era tuns scurt. Ochii lui, vizibil albaștri chiar și de la distanța care ne despărțea, mi-au atras imediat atenția, fiindcă aveau o culoare pe care nu puteai s-o uiți. Am tresărit cînd a întors capul și s-a uitat direct la mine.

M-am răsucit imediat, stîmjenită că fusesem surprinsă fixîndu-l insistent, însă am continuat să-i simt privirea și o căldură curioasă mi-a cuprins tot corpul. Am băut

repede șampania din paharul pe care-l aveam în mână, iar băutura acidulată mi-a liniștit emoțiile. Abia după aceea am îndrăznit să mă uit din nou spre el.

În ochii săi albaștri strălucea o provocare neobrăzată, iar buzele-i luaseră forma unui zîmbet discret. *N-aș vrea să fiu singură în cameră cu tipul ăsta*, m-am gîndit. Individul m-a măsurat cu privirea, încet, de sus în jos, apoi m-a privit din nou în ochi și a făcut o mișcare politicoasă cu capul, în semn de salut, unul dintre acele gesturi pe care texanii îl ridicaseră la rang de artă.

M-am întors cu spatele, deliberat, îndreptîndu-mi întreaga atenție spre iubitul meu. L-am privit pe proaspeții însurăței cum dansează îmbrățișați, m-am ridicat pe vîrfuri și i-am șoptit lui Nick:

– Noi urmăm.

El m-a cuprins pe după mijloc și a răspuns:

– Să vedem ce părere are și tatăl tău.

Nick avea de gînd să-i ceară voie tatei să ne căsătorim, o tradiție care mie mi se părea demodată și inutilă, dar la care el ținea cu încăpăținare.

– Și dacă nu e de acord? L-am întrebat.

Dat fiind că făceam rareori lucruri care să fie aprobate fără rezerve de ai mei, se putea foarte bine ca tata să nu fie de acord să ne căsătorim.

– Dacă zice nu, eu o să mă însor cu tine oricum.

Se retrase puțin și-mi zîmbi larg.

– Dar mi-ar plăcea să-l conving că nu sînt o partidă atît de proastă pe cît crede.

– Ești cel mai grozav tip pe care aș fi putut să-l întîlnesc, i-am spus lipindu-mă de trupul său familiar.

Mi se părea un miracol că exista cineva care putea să mă iubească așa cum mă iubea el. Nici un altul, oricît de chipeș ar fi fost, nu m-ar fi putut interesa vreodată.

Am zîmbit și m-am uitat încă o dată spre cealaltă parte a cortului de nuntă, întrebîndu-mă dacă bărbatul cu ochi albaștri mai era acolo. Nu știu de ce, dar m-am simțit foarte ușurată că plecase.

Fratele meu, Gage, a vrut neapărat o ceremonie restrînsă, iar în capela mică din Houston, construită de coloniștii spanioli pe la 1700, n-au fost primiți decît cîțiva invitați. Ceremonia a fost scurtă, frumoasă, și s-a desfășurat într-o atmosferă liniștită, tandră și emoționantă.

Asta spre deosebire de petrecerea de după aceea, care a fost un adevărat circ. Sărbătorirea căsătoriei a avut loc la reședința familiei Travis, în River Oaks – o comunitate exclusivistă a Houstonului, unde oamenii recunosc în fața contabililor lucruri mai grave decît cele pe care le mărturisesc la preot.

Gage a fost primul dintre frații Travis care s-a însurat, așa că tata s-a folosit de ocazie ca să impresioneze pe toată lumea, sau cel puțin pe toți cei din Texas, care oricum lui i se păreau cei mai importanți oameni de pe pămînt. La fel ca mulți alți compatrioți, și el credea cu tărie că, dacă statul nostru n-ar fi fost anexat în 1845, ar fi ajuns să conducă America de Nord.

Așa că, avînd în vedere reputația familiei și faptul că tot Texasul avea să fie cu ochii pe noi, tata a angajat o renumită organizatoare de evenimente, căreia nu i-a spus decît că are mîna liberă să facă orice crede de cuviință cu carnetul lui de cecuri.

Așa cum știa toată lumea, acel carnet de cecuri era destul de gros. Tata, Churchill Travis, era un faimos „vrăjitor al pieței de acțiuni”, care crease un fond internațional de investiții energetice, ce aproape că-și dublase profitul în primii zece ani de existență. Printre investitori

se numărau producători de petrol și gaze naturale, de surse alternative de energie și de cărbune, în total reprezentanți a cincisprezece țări. Când eram mică îl vedeam foarte rar pe tata, care era tot timpul plecat în locuri îndepărtate precum Singapore, Noua Zeelandă sau Japonia. Uneori mergea să ia prânzul în Washington, alături de ministrul transporturilor, sau era la New York, invitat să vorbească la câte o emisiune despre economie. Ca să iei micul dejun cu el trebuia să deschizi televizorul pe CNN și să-l asculți cum analizează bursa de acțiuni, în timp ce tu îți mîncai omleta.

Cu vocea lui puternică și cu personalitatea supradimensionată, tata mi s-a părut mereu un uriaș, și abia în adolescență mi-am dat seama că, de fapt, era un bărbat mic de statură, ca un cocoș pitic care ajunsese să conducă ograda. Tatăl meu disprețuia vulnerabilitățile și se temea mereu ca nu cumva cei patru copii ai lui, Gage, Jack, Joe și cu mine, să ajungă niște răsfățați. Atunci când era prin preajmă, ne oferea el însuși doze mici de realitate, așa cum ai da cuiva un medicament amar cu lingurița.

Mama mea, Ava, a fost pe cînd trăia co-director al Festivalului de Carte din Texas și prietenă bună cu Kinky Friedman. O femeie strălucitoare, cu cele mai frumoase picioare din River Oaks și cu un adevărat talent pentru organizarea de petreceri, mama era genul de femeie care impresiona orice bărbat. Delicioasă ca berea nefiltrată, cum se zice în Texas. Mulți îi spuneau tatei ce norocos era cu așa o soție, iar lui îi făcea nemăsurată plăcere să-i audă, fiindcă știa că, într-adevăr, Ava era prea bună pentru el. De altfel, recunoștea asta din cînd în cînd, rîzînd într-un fel care te făcea să înțelegi că, totuși, simte c-ar merita mai mult decît cred ceilalți că i se cuvine.

Petrecerea de după nunta fratelui meu a avut șapte sute de invitați, dar la reședința noastră din River Oaks au venit în realitate aproape o mie de persoane. Oamenii intrau în conac, apoi se îndreptau spre cortul imens de nuntă așezat în grădina din spate și împodobit cu milioane de luminițe albe și cu orhidee trandafirii. Căldura umedă a serii de primăvară făcea aroma dulceagă a florilor să plutească în aer.

Înăuntrul casei era pornită instalația de aer condiționat, iar camera în care era mîncarea fusese împărțită în două de un bar lung, cu tot felul de fructe de mare așezate pe el.

Două dintre cele douăsprezece sculpturi de gheață aveau câte o mică fîntînă din care curgeau șampanie și vodcă, iar una dintre ele avea un fel de buzunare pline cu caviar. Chelneri cu mănuși albe umpleau paharele oaspeților, întindeau caviar pe mici felii de pîine prăjită sau împărțeau în stînga și în dreapta ouă de prepeliță, murate.

Bufetul cald era compus din homar, mușchi afumat, ton la grătar și cel puțin alte treizeci de antreuri. Deși fusesem la multe petreceri în Houston, nu mai văzusem nicăieri atîta mîncare.

Au venit chiar și reporteri de la cîteva dintre ziarele locale, ca să scrie despre evenimentul la care fuseseră invitați bucătari celebri, stele de la Hollywood și magnați ai petrolului. Toată lumea îi aștepta pe Gage și pe Liberty, rămași în capelă cu fotografii.

Nick era puțin intimidat de petrecere. Deși se trăgea dintr-o familie respectabilă din clasa de mijloc, toată acea strălucire îl uluise. Chiar și eu mă simțeam puțin stîmjenită de excesul care ne înconjura. M-am schimbat mult la Wellesley, un colegiu pentru fete al cărui motto era „Non

ministrari sed ministrare” – „Să nu fii servit, ci să servești.” Mi se părea un scop bun pentru cineva ca mine, care venea dintr-o familie atât de bogată.

Ai mei mă tachinau cu blîndețe și spuneau că e doar o etapă prin care trec. Ei, mai ales tata, erau de părere că devenisem un clișeu ambulant, o fată bogată care încerca să devină liberală din cauză că se simțea vinovată pentru privilegiile de care se bucura.

Mi-am îndreptat atenția spre mesele lungi cu mîncare. Aranjasem ca resturile să fie duse la cîteva adăposturi din Houston, iar familia mea a fost de acord. Încă mă mai simt vinovată, chiar și astăzi, pentru tot acel fast. O falsă liberală, așteptînd la rînd ca să-și ia porția de caviar.

– Știi că trebuie să cauți prin echivalentul unei tone de pămînt ca să găsești un diamant de cîteva carate? I-am întrebat pe Nick în timp ce ne îndreptam spre fîntîna cu băutură. Ca să poți fabrica toate diamantele din camera asta ar trebui să excavezi un teren echivalent cu Australia.

Nick se prefăcu nedumerit.

– Ultima dată cînd am verificat, Australia era la locul ei, spuse, trecîndu-și degetul cu blîndețe peste umărul meu gol. Liniștește-te, Haven. N-ai nimic de dovedit. Eu te cunosc și știu ce fel de om ești.

Deși eram amîndoi din Texas, ne-am întîlnit în Massachusetts, unde eu studiam la Wellesley, iar el la Tufts. Îl cunoscusem la o petrecere studentască „internațională” de la Cambridge. Fiecare cameră era decorată ca să reprezinte o altă țară și în ea se bea băutura națională a acelei țări – vodcă în Rusia, whisky în Scoția și așa mai departe.

Undeva între America de Sud și Japonia dădusem peste un băiat cu părul închis la culoare și cu ochii căprui-

deschis, care zîmbea sigur pe sine. Avea un trup subțire, frumos, ca al unui alergător de performanță, și înfățișarea unui intelectual.

Spre deliciul meu, vorbea cu accent texan:

– Poate c-ar trebui să iei o pauză de la turul în jurul lumii. Cel puțin pînă cînd poți să te ții mai bine pe picioare, mi-a spus.

– Ești din Houston, i-am răspuns eu.

El a zîmbit mai larg cînd mi-a auzit accentul:

– Nu, doamnă.

– Din San Antonio?

– Nu.

– Din Austin? Amarillo? El Paso?

– Nu, nu, și, slavă Domnului, nu.

– Atunci din Dallas, am spus cu regret. Păcat. Înseamnă că ești aproape yankeu.

Nick m-a condus afară, unde ne-am așezat împreună pe marginea scărilor de pe verandă și am vorbit timp de două ore, în frigul năprasnic.

Ne-am îndrăgostit repede unul de celălalt. Aș fi făcut orice pentru el și aș fi mers oriunde m-ar fi condus. Voiam să fiu soția lui, doamna Nicholas Tanner. Haven Travis Tanner. Nimeni n-ar fi putut să-mi stea în cale.

Cînd mi-a venit în sfîrșit rîndul să dansez cu tata, în sală răsuna o melodie a lui Al Jarreau, „Accentuate the Positive”, cîntată pe un ton jovial. Nick se dusesese la bar cu frații mei, Jack și Joe, și stabiliserăm să ne întîlnim înapoi în casă mai tîrziu.

Nick a fost primul bărbat pe care l-am prezentat familiei mele, primul de care am fost vreodată îndrăgostită. Singurul cu care mă culcasem pînă atunci. Nu am ieșit cu prea mulți băieți, fiindcă mama a murit de cancer

cînd eu aveam cincisprezece ani, și cîțiva ani după aceea am fost prea deprimată și m-am simțit prea vinovată ca să mă gîndesc la iubire, apoi am plecat la un colegiu de fete, minunat pentru evoluția mea academică, dar destul de neinspirat pentru cineva care își dorește și o viață amoroasă. Multe dintre colegele mele mergeau la petreceri pe la alte facultăți sau făceau cunoștință cu băieți la cursurile suplimentare pe care le urmau pe la Harvard sau MIT. Eu eram problema. Mie îmi lipsea ceva esențial, eu nu aveam talentul să-i atrag pe ceilalți, nu știam să primesc și să ofer iubire, probabil pentru că însemna atît de mult pentru mine. Mi se părea că-i îndepărtiez pe oameni tocmai fiindcă-mi doream atît de mult să fiu iubită. Pînă la urmă am înțeles că, pentru a convinge pe cineva să te iubească, trebuie să te porți ca și cum ai vrea să convingi o vrabie să ți se așeze pe deget, adică să nu te străduiești atît de mult, să nu depui un efort așa de mare.

Renunțasem să mai caut, cum se spune, și tocmai atunci s-a întîmplat. L-am cunoscut pe Nick și ne-am îndrăgostit, iar asta ar fi trebuit să fie de-ajuns pentru familia mea, însă ei nu l-au acceptat deloc. M-am trezit răspunzînd la întrebări pe care ei nici nu mi le pusese, spunînd că sînt foarte fericită, că Nick studiază economia și că ne-am cunoscut la o petrecere. Lipsa lor de interes pentru el, pentru povestea și pentru viitorul nostru m-a supărat peste măsură. Tăcerea lor intenționată era în sine un fel de-a ne judeca destul de aspru.

– Știu, scumpa mea, mi-a spus Todd, prietenul meu cel mai bun, atunci cînd l-am sunat ca să mă plîng.

Ne cunoșteam de la doisprezece ani, de cînd familia lui se mutase în River Oaks. Tatăl lui Todd, Tim Phelan, era artist și expusese la muzee mari ca MoMA din New York și Kimbell din Fort Worth.

Familia Phelan fusese mereu o enigmă pentru locuitorii din River Oaks, fiindcă membrii ei erau vegetarieni, primii pe care-i cunoscusem eu vreodată. Purtau haine din in și sandale ușoare. Într-un cartier în care predominau două stiluri decorative, country-ul englezesc și stilul texan-mediteranean, familia Phelan își zugrăvisse fiecare cameră în altă culoare, cu dungi exotice și modele spiralate pe pereți.

Lucrul cel mai fascinant era religia lor budistă. În Houston azeai chiar mai rar acest cuvînt decît pe celălalt, „vegetarian”. Cînd l-am întrebat pe Todd ce fac budiștii, el mi-a spus că petrec mult timp contemplînd natura realității. El și părinții lui m-au invitat să îi însoțesc cîndva la un templu budist, ca să aflu despre ce e vorba, dar, spre părerea mea de rău, ai mei n-au fost de acord. Mama mi-a spus că eu sînt baptistă, iar bapțiștii, se părea, nu-și petreceau timpul gîndindu-se la realitate.

Todd și cu mine am fost mereu apropiați, iar lumea presupunea că sîntem împreună, deși între noi n-a existat niciodată nimic de acest fel. Cu toate că nu se putea spune că sîntem indiferenți unul la farmecul celuilalt, sînt sigură că, la fel ca și mine, nici el n-ar fi putut să explice foarte clar ce se întîmpla între noi.

Todd mi se părea cel mai frumos om pe care-l cunoșteam. Subțire și athletic, cu trăsături rafinate, cu părul blond și cu ochi albaștri precum oceanul din broșurile hotelurilor din Caraibe, avea un aer de felină care-l făcea să fie diferit de ceilalți texani, cei cu umeri lați și cu mersul apăsător. L-am întrebat odată dacă e homosexual, iar el mi-a răspuns că nu-l interesa atît sexul celuilalt, cît personalitatea lui.

– Deci ești bisexual? am întrebat eu, făcîndu-l să rîdă fiindcă insistam să-i pun o etichetă.

– Cred că sînt bîposibil, mi-a rîspuns, apoi m-a sîrutat cald pe buze.

Nimeni nu mî cunoştea şi nu mî înţelegea mai bine decît el. Era confidentul meu, întotdeauna de partea mea, chiar şi atunci cînd eu însîmi nu eram.

– Ai ştiut că aşa o să se poarte ai tăi, mi-a spus după ce i-am povestit despre atitudinea familiei mele la adresa lui Nick. N-ai de ce să te miri.

– Doar pentru că nu mî miră, nu înseamnă că-mi face plăcere.

– Nu uita că în weekendul ăsta personajele principale nu sînteţi voi, ci mirele şi mireasa.

– Mirele şi mireasa nu sînt niciodată personaje principale la o nuntă, i-am rîspuns. Nunţile sînt platforme publice de promovare a familiilor disfuncţionale.

– Dar trebuie să ne prefacem că ei doi sînt cei mai importanţi, aşa că intră şi tu în joc şi nu vorbi cu tatăl tău despre Nick pînă nu se termină petrecerea.

– Todd, l-am întrebat supărată, tu l-ai cunoscut pe Nick. Îţi place, nu-i aşa?

– Nu pot să-ţi rîspund la întrebarea asta.

– De ce nu?

– Dacă nu-ţi dai seama singură, orice ţi-aş spune eu n-o să te ajute să-ţi dai seama.

– Să-mi dau seama de ce anume? Despre ce vorbeşti?

Todd nu mi-a rîspuns, iar eu am închis telefonul, nedumerită şi iritată. Din păcate am uitat de sfatul prietenului meu imediat ce am început dansul cu tata, care era îmbujorat de la alcool şi de entuziasm. Nu făcuse un secret din faptul că voia ca Gage să se însoare cu Liberty, iar vestea că ea era gravidă îl bucura într-atît încît acum aproape jubila. Lucrurile mergeau aşa cum îşi dorea el,

iar eu eram destul de sigură că visa deja la nepoţi, la generaţii întregi de ADN maleabil, în întregime la dispoziţia sa.

Cu pieptul lat şi picioarele scurte, cu ochii negri, părul aşa de des încît abia dacă i se întrezărea scalpul şi cu bărbia lui de neamţ, tata era un bărbat impresionant, chiar dacă nu tocmai chipeş. Avea ceva sînge de amerindian din partea maternă a familiei şi cîţiva strămoşi germani şi scoţieni, al căror viitor atîrnase nu odată doar de un fir de aţă, lucru care-i convinsese să vină în Texas, în căutare de pămînt ieftin, nebătut de gerul iernii, pe care nu era nevoie decît să-l muncească pentru a-l face roditor. În loc de asta, aici au dat de secetă, de epidemii, de raiduri amerindiene, de scorpioni şi de insecte cît degetul.

Membrii familiei Travis care supravieţuiseră tuturor vitregiilor erau cei mai încăpăţînaţi oameni de pe pămînt şi se bizuiau mai mult pe morala şi puterea lor de muncă decît pe noroc. Eu şi tata eram, amîndoi, încăpăţînaţi. Mama spunea mereu că semănăm prea tare, amîndoi dispuşi să facem orice ca să ni se facă pe plac, amîndoi abia aşteptînd să forţăm limitele impuse de ceilalţi.

– Bună, tati.

– Bună, Dovlecel.

Avea o voce adîncă, tivită cu nerăbdarea permanentă a cuiva care nu trebuia să intre niciodată în graţiile nimănui.

– Eşti frumoasă în seara asta. Semenii cu mama ta.

– Mulţumesc.

Tata făcea rar complimente şi mă bucuram să-l aud spunînd că sînt frumoasă, deşi ştiam că semăn foarte puţin cu mama.

Purtam o rochie din satin verde deschis, cu bretele prinse în cataramă de cristal, iar în picioare aveam

sandale argintii, delicate, cu tocuri de zece centimetri. Liberty insistase să se ocupe chiar ea de coafura mea, care-i luase vreo cincisprezece minute. Răsucise şuvițele lungi și negre și le prinsese într-un coc ce părea simplu, dar pe care eu n-aș fi putut niciodată să-l fac singură. Era doar puțin mai mare decât mine, dar se purta ca o mamă, cu o blîndețe pe care mama mea n-o avusese decât rareori.

– Gata, îmi spusese încet, apoi îmi pudrase nasul cu un gest jucăuș. E perfect.

Era tare greu să n-o placi.

Dansam cu tata cînd de noi se apropie unul dintre fotografi. Ne-am aplecat unul spre celălalt și am zîmbit pentru blițul orbitor, apoi ne-am îndepărtat din nou.

– Mîine plecăm înapoi în Massachusetts, i-am spus.

Luam un avion comercial. Cumpărasem eu două locuri la clasa întîii. Cum tata îmi plătea cardul de credit și verifica fiecare tranzacție, știam că știe despre biletul lui Nick, deși încă nu spusese nici un cuvîntel despre asta.

– Înainte să plecăm, am continuat, Nick vrea să-ți spună ceva.

– Abia aștept.

– Aș vrea să te porți frumos cu el, i-am spus.

– Uneori nu sînt amabil din motive bine întemeiate.

Așa-ți dai seama de firea celorlalți.

– Nu e nevoie să-l testezi pe Nick, ci doar să-mi respecti alegerea.

– Vrea să se însoare cu tine, spuse tata.

– Da.

– Și se așteaptă să aibă bilet la clasa întîii pentru tot restul vieții. Atît însemni pentru el, Haven.

– Te-ai gîndit vreodată că s-ar putea să mă iubească

pentru personalitatea mea, nu pentru banii tăi? I-am întrebat.

– Nu-i potrivit pentru tine.

– Eu decid dacă e sau nu, m-am răstit la rîndul meu.

Nu tu.

– Te-ai decis deja, mi-a spus tata și, chiar dacă nu era tocmai o întrebare, eu i-am spus că da, mă decisesem. Atunci nu ai de ce să-mi ceri mie voie, a continuat el. Alege pentru tine însăși și asumă-ți consecințele. Fratele tău nu m-a întrebat ce părere am dacă se însoară cu Liberty.

– Sigur că nu, fiindcă ai făcut tot ce ți-a stat în putere ca să-i faci să se placă. Toată lumea știe că o adori pe Liberty.

Speriată de nota de gelozie pe care o auzisem în propriu-mi glas, m-am grăbit să continui:

– Nu putem să fim și noi niște oameni normali, tata? Îmi aduc iubitul să vă cunoască, tu te prefaci că-l placi, fiecare își vede de viața lui și vorbim la telefon doar de sărbători.

M-am străduit să zîmbesc.

– Nu-mi sta în cale, tată. Lasă-mă să fiu fericită.

– N-o să fii fericită cu el. Nu-i bun de nimic.

– De unde știi tu? N-ai petrecut mai mult de o oră cu el.

– Sînt destul de bătrîn ca să-mi dau repede seama de caracterul oamenilor.

Nu mi se păruse că vreunul dintre noi vorbea prea tare, dar lumea începuse să ne arunce priviri curioase. Mi-am dat seama că nu era nevoie să ridicăm vocea pentru ca oamenii să înțeleagă că se întîmplă ceva între noi. M-am străduit să mă calmez și am continuat dansul, deși pierdusem ritmul muzicii.